

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У 15949/15
Дана 04.10.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." а.д. у стечају, ..., кога заступа пуномоћник Радисав Арнаутовић, адвокат из Београда, ул. Кнез Милетина број 46, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије-Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења, број: 465-02-00156/2006-07 од 13.10.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б., правног следбеника заинтересованог лица В.В., Г.Г. и Д.Д., сви из ..., које заступа пуномоћник Ратомир Јанковић, адвокат из Врчина, улица Карагачка број 42, у предмету експропријације, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба Државног правобранилаштва и жалба „А.А.” а.д. у стечају, изјављена против решења Одељења за општу управу и имовинско – правне послове, Одсека за имовинско-правне послове Градске општине Гроцка I-12 бр. 465-61/2011 од 07.07.2014. године, којим се у ставу I диспозитива поништава решење Комитета за привреду и финансије СО Гроцка, I-03 бр. 465-17/84 од 02.04.1984. године, правоснажно 24.12.1984. године, којим је експроприсано земљиште у потпуности, уз накнаду, у корист општине Гроцка за потребе ОСИЗ за грађевинско земљиште општине Гроцка, ради изградње производно складишног простора РО за медицинско снабдевање „А.А.” из ... и то: к.п. бр. ..., њива површине 2041 ара, к.п. бр. ..., њива површине 25,34 ара, к.п. бр. ..., њива у површини од 21,02 ара и к.п. бр. ..., њива површине 43,03 ара, све уписане у ЗКУЛ бр. ... КО Врчин; ставом II диспозитива поништава се решење Комитета за привреду и финансије СО Гроцка под истим бројем као у ставу I диспозитива којим је експроприсано земљиште у потпуности у корист општине Гроцка за потребе ОСИЗ за грађевинско земљиште општине Гроцка, ради изградње производно складишног простора РО за медицинско снабдевање „А.А.” из ... и то к.п. бр. ..., њива површине 13,19 ара, уписана у ЗКУЛ бр. ... КО Врчин.

У тужби којом је покренуо управни спор, тужилац, преко пуномоћника, оспорава решење туженог органа у указујући да је погрешно примењен закон, односно да се ради о правном питању који пропис је требало применити по захтеву ранијих власника експроприсаних непокретности за поништај решења о експропријацији. Решења о експропријацији донета су 02.04.1984. године и постала правоснажна 24.12.1984. године, а тај правни однос је настао за време важења Закона о експропријацији („Сл. гласник СРС”, бр. 47/77), који је био на снази до 04.11.1984. године и по том закону се има и решавати поступак по захтеву за поништај решења. У члану 38. став 4. тог закона, прописује се да се по истеку пет година од дана правоснажности решења о експропријацији не може поднети захтев за поништај решења о експропријацији. Закон о експропријацији („Сл. гласник СРС”, бр. 40/84), ступио је на снагу 04.11.1984. године и у члану 39. тог закона, није био ограничен рок од пет година од правоснажности решења за могућност поништаја решења о експропријацији, а у прелазним одредбама, и то у члану 88. је прописано да ће се одредбе истог примењивати у свим предметима који нису правоснажно окончани до дана ступања на снагу овог закона. Међутим, то што прелазне одредбе наведеног закона упућују на примену истог у поступцима који нису правоснажно окончани, не укидају одредбе о материјално – правном односу проистеклом из поступка спроведеног по Закону о експропријацији („Сл. гласник СРС”, бр. 47/77), јер се истима не може корисник експропријације довести у гори правни положај од оног у коме је био у време доношења решења о експропријацији. Овај закон се не може ретроактивно применити на правни однос који је настао и који је окончан пре његовог ступања на снагу. Правно значајан рок за могућност подношења предлога за поништај решења о експропријацији је рок од пет година од дана правоснажности решења о експропријацији. Како је захтев за поништај решења поднет 02.10.1996. године, очито је поднет изван могућег законског рока, који је истекао 24.12.1989. године. Без значаја је чињеница да ли је корисник експропријације привео намени земљиште у року одређеном у акту о експропријацији. Са изнетих разлога, предлаже суду да уважи тужбу, поништи оспорено решење, а предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, уз накнаду трошкова спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, као и за таксе за тужбу и пресуду.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересована лица, преко пуномоћника Ратомира Јанковића из Врчина, у одговору на тужбу указују да су захтев за поништај правоснажног решења о експропријацији поднели 02.10.1996. године, односно у моменту када је био на снази Закон о експропријацији („Сл. гласник РС”, бр. 53/95). Правилно је у спроведеном управном поступку примењен овај закон, а имајући у виду да се одредба члана 72. став 1. тог закона, који је важио у време подношења захтева, а која упућује на примену прописа који су важили до дана ступања на снагу тог закона, односи само на поступке по предлогу за експропријацију који нису правоснажно окончани до дана ступања на снагу тог закона, а не и на поступке у вези са захтевима за поништај правоснажних решења о експропријацији, што је и био предмет решавања управних органа у овој

правној ствари. Оспорено решење донето је у извршењу решења Министарства финансија, број: 465-02-00156/2006-07 од 28.11.2011. године, које је потврђено пресудом Управног суда, У. 402/12 од 23.04.2014. године. Стога је правилно закључивање првостепеног и туженог органа да се у конкретном случају није могла применити одредба члана 36. ста 4. Закона о експропријацији из 2009. године, имајући у виду да та одредба закона није била на снази у време када је предметни захтев поднет, а што је сагласно правним ставовима да се при решавању у управним стварима поступа по пропису који је важио у време подношења захтева и решавања, а не по пропису који је важио у време када је дотични однос настао, ако њиховим прелазним и завршним одредбама није друкчије одређено. Стога предлажу да суд тужбу тужиоца одбије, као неосновану. На усменој јавној расправи, заинтересована лица остала су у свему при наводима изнетим у одговору на тужбу, наводећи да сматрају да је оспорено решење донето у складу са законом и предложила су да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у присуству заинтересованих лица Г.Г. и Б.Б. из ..., сина пок. заинтересованог лица В.В., који је пред судским већем изјавио да наставља поступак покренут од стране његовог оца, а у одсуству уредно позваног тужиоца, уредно позваног туженог органа, као и заинтересованог лица Д.Д. из ..., које је такође уредно позвано, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу, списка предмета и навода странака изнетих на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, у поступку проведеном без повреде правила поступка, а за своју одлуку је дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Ово стога, што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је ожалбено решење донето након што је Управни суд у пресуди, 4 У. 402/12 од 23.04.2014. године, одбио тужбу тужиоца „А.А.” а.д. у стечају у Београду, поднету против решења Министарства број: 465-02-00156/2006-07 од 28.11.2011. године. Наведеним решењем другостепеног органа, поништен је закључак првостепеног органа од 12.01.2011. године, којим је одбачен захтев ранијих сопственика. С обзиром на образложење наведено у тој пресуди, да се у конкретном случају не ради о поступку по предлогу за експропријацију, који није правоснажно окончан до дана ступања на снагу сада важећег Закона о експропријацији, на решавање конкретне управне ствари има се применити пропис који важи у време подношења захтева и решавања, дакле сада важећег Закона о експропријацији. Поступајући по примедбама из ове пресуде и примедбама другостепеног органа, у поновном поступку

првостепени орган је захтев подносиоца решио према утврђеном чињеничном стању, узимајући у обзир налаз Градског завода за вештачење Г-983/98 од 20.11.1998. године, сходно одредби члана 36. став 3. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, број 53/95...20/09). Увидом у налаз и мишљење Градског завода за вештачење, утврђено је да на предметном комплексу, у којем су обухваћене означене катастарске парцеле, нису изведени знатнији радови на објекту ради чије изградње је извршена експропријација у року од три године по правоснажности одлуке о накнади, односно од закључења споразума о накнади, и како је вештачење спроведено од стране вештака који располажу стручним знањем, првостепени орган је прихватио мишљење истих, а узимајући у обзир и све раније изведене доказе, по налажењу туженог органа, а које као правилно прихвата и овај суд, донета је одлука која је у свему у складу са законом.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона.

Суд је одбио захтев тужиоца за признавање трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 151. и 153. став 3. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.10.2018. године, 5 У 15949/15

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП